môže byť za obhájcu zvolený alebo z úradu ustanovený advokát, ktorý je zapísaný v sozname advokátov, alebo u advokátskej komory pojatý do menoslovu obhájcov. Z toho plynie, že nemôže byť ustanovený ako obhájca advokátsky osnovník, ktorým sa ostatne pred porotou podľa § 6, odst. 2 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n. advokát ani nemôže dať zastupovať.

Podľa zápisnice o porotnom hlavnom pojednávaní bol obžalovanému z úradu ustanovený ako obhájca Dr. N., ktorý pri porotnom hlavnom pojednávaní aj účinkoval jedine ako obhájca z úradu vymenovaný. Dr. N. však podľa zprávy krajského súdu nie je advokátom, ale advokátskym osnovníkom a u advokátskej komory nie je zavedený ani ako advokát, ani ako advokátsky osnovník. Vzhľadom na hore uvedené bolo tedy v tomto prípade, v ktorom je obhajoba povinná, konané porotné hlavné pojednávanie v neprítomnosti podľa zákonných predpisov oprávneného obhájcu, prítomnosť ktorého prehlasuje zákon za nezbytnú. Tým bol spôsobený formálny zmätok podľa § 384, čís. 6 tr. p.

Vyhovel preto Najvyšší súd zmätočnej sťažnosti obžalovaného na tomto základe uplatnenej a pokračujúc podľa § 34, odst. 1 por. nov. a § 404, odst. 1 tr. p. zrušil rozsudok porotného súdu v celom rozsahu i s porotným hlavným pojednávaním a nariadil konanie nového hlavného pojednávania.

Čís. 6301.

Opominutí povinného dozoru je trestné podle § 376 tr. z. jen, vzešla-li z něho smrt nebo těžké tělesné poškození osoby dohledu svěřené; vzešlo-li z něho jen lehké uškození na těle, nelze je ani podpůrně podřaditi ustanovení § 431 tr. z.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1938, Zm I 889/38.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generálního prokurátora k zachování zákona do rozsudku okresního soudu ve V. z 9. června 1938, č. j. T 229/38-5, takto právem:

Rozsudkem okresního soudu ve V. ze dne 9. června 1938, č. j. T 229/38-5, jímž byla obžalovaná A. uznána vinnou přestupkem podle § 376 tr. z., byl porušen zákon v ustanovení §§ 376, 431 tr. z.; rozsudek ten se v celém rozsahu zrušuje a uznává se právem: A. zprošťuje se podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby vznesené na ni pro přestupek podle § 376 tr. zák., jehož se prý dopustila tím, že dne 6. května 1938 ve V., majíc dohled z povinnosti přirozené nad nezletilým svým dítkem Marií, které nebylo s to, aby se před nebezpečenstvím opatřilo a uchránilo, u plnění této své povinnosti byla nepečlivá tak, že dítě utrpělo lehké poškození na těle.

Důvody:

Podle trestního oznámení četnické stanice ve V. okresnímu soudu ve V. šla A., manželka holiče ve V., dne 6. května 1938 po 16. hodině pro vodu ke studni ležící přes frekventovanou ulici proti jejich obydlí. Její 2½ roku stará dcera Marie byla v té době v holírně u svého otce a vidouc matku jíti pro vodu, nepozorovaně vyběhla ven a běžela přes ulici za matkou. Při tom vběhla do cesty přijíždějícímu autu, jímž byla zachycena a odhozena, při čemž utrpěla zranění na čele, rukou, kolenou a zlomeninu pravé ruky v nadloktí. Obžalovaná udala v trestním řízení zavedeném pod spis. značkou T 229/38 u okresního soudu ve V., že jdouc pro vodu nakázala svému dítěti, aby zůstalo v kuchyni. Dítě neuposlechlo, v její nepřítomnosti nepozorovaně proběhlo z kuchyně krámem (holírnou) a vyběhlo na ulici. Dítě vůbec venku neviděla a teprve, když se nehoda stala, poznala, že běží o její dítě. Při hlavním přelíčení dne 9. června 1938 podal soudní znalec MUDr. D. posudek, že u dítěte nešlo o zlomeninu ruky, nýbrž pouze o částečné nalomení, že přerušení zdraví netrvalo přes 20 dní a že šlo o zranění pouze lehké. Na základě tohoto stavu věci vynesl pak okresní soud ve V. téhož dne rozsudek, jímž uznal A. vinnou přestupkem podle § 376 tr. z. proto, že majíc z povinnosti přirozené dohled k dítěti, které samo není s to chrániti se před nebezpečenstvím, u plnění této povinnosti byla nepečliva tak, že dítě utrpělo lehké poškození na těle, a odsoudil ji podle § 431 tr. z. s použitím § 266 tr. z. k pokutě 50 Kč, v případě nedobytnosti k trestu vězení na 24 hodin podmíněně na jeden rok. Rozsudek nabyl právní moci.

Tímto rozsudkem byl porušen zákon.

Ustanovení § 376 tr. z. předpokládá jako následek nedostatečně konané povinnosti dozoru osob k tomu povinných buď smrt nebo těžké poškození na těle osoby svěřené k dozoru a nemohoucí se před nebezpečím ochrániti. V souzeném případě dítě utrpělo podle znaleckého posudku pouze lehké poškození na těle a bylo tudíž opominutí obžalované okresním soudem ve V. neprávem a bez zákonného podkladu podřaděno pod ustanovení § 376 tr. z. Podle výroku rozsudku a jeho důvodů, jež se dovolávají trestního oznámení a doznání obžalované, byla vina obžalované shledána pouze v tom, že nevykonávala řádně dozor nad svým 2½ roku starým dítětem, a průběhem řízení nevyšlo najevo podezření, že se snad kromě opominutí dozoru jinak dopustila nějakého jednání a opominutí spadajícího pod ustanovení §§ 335, 431 tr. z. Toto opominutí dozoru, k němuž byla obžalovaná jako matka dítěte povinna, lze podřaditi pod ustanovení § 376 tr. z. jen za řečeného předpokladu, že totiž následkem tohoto opominutí vzejde smrt nebo těžké poškození na těle osoby svěřené k dozoru. Ježto však v souzeném případě opominutí dohledu obžalovanou mělo za následek jen lehké uškození na těle, nelze je ani podpůrně podřaditi pod ustanovení § 431 tr. z., a to se zřetelem k tomu, že při povaze § 376 tr. z. jako

předpisu zvláštního nepřichází všeobecné ustanovení § 431 tr. z. v úvahu (rozhodnutí č. 4457 Sb. n. s., rozh. č. 4093 víd. sb.). Takovéto opominutí je tudíž beztrestné. Bylo proto k návrhu generální prokuratury ve smyslu §§ 33 a 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 6302.

Přechováváním »látky« ve smyslu § 19, odst. 1 zákona čís. 29/1938 Sb. z. a n. (opiový zákon) není pouhé její chování pro vlastní spotřebu držitelovu, nýbrž jen její přechovávání k jiným účelům, zejména v zájmu cizí spotřeby (v zájmu distribuce).

(Rozh. ze dne 12. prosince 1938, Zm I 898/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle § 19, odst. 1 zákona č. 29/1938 Sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, uplatňující důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., nelze přiznati oprávnění.

Nalézací soud zjistil, že N. prodal, nejsa k tomu oprávněn, obžalovanému A. asi 14 dnů před svým zatčením (6. května 1938) kokain asi za 500 Kč, dne 5. května 1938 znovu 30 balíčků kokainu za 300 Kč a téhož dne dalších 10 balíčků kokainu a že obžalovaný použil tohoto kokainu pro svoji potřebu. V této zjištěné činnosti obžalovaného neshledal nalézací soud »přechovávání« ve smyslu § 19 zákona ze dne 27. ledna 1938, čís. 29 Sb. z. a n., s odůvodněním, že za zjištěných okolností byl obžalovaný jako pouhý požívatel jedu pouhým trpným činitelem a nevyvíjel žádnou činnost spadající pod pojem přechovávání ve smyslu § 19 uved. zák.

Naproti tomu má státní zastupitelství za to, že pojem »přechovávání« je naplněn tím, že někdo »látku« v § 1 cit. zák. uvedenou má u sebe, aniž záleží na tom, k jakému účelu ji chová. Rozhoduje prý jen, že »látka« je v dosahu faktické moci té které osoby bez ohledu na to, po jakou dobu ji chová, a že ji chová pro potřebu vlastní. Uvedený pojem nutno prý vykládati co nejšíře, neboť zákon hleděl prý postihnouti jakoukoli disposici »látkami« v § 1 uvedenými, tedy i nabytí »látek« a jejich chování za účelem vlastní potřeby.

Tento názor, podle něhož by bylo zpravidla aspoň nepřímo stíháno i požívání »látky«, kdyžtě toto požívání má za normální předpoklad (naturale negotii) její chování u požívatele, je mylný, jak vysvítá z těchto úvah: